

Arrest

nr. 337 052 van 3 december 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie
2. de burgemeester van de stad ANTWERPEN.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 december 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad ANTWERPEN van 25 juli 2024 “tot intrekking van de verblijfskaart type F”.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. SCHREURS en advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft in België sedert omstreeks 2000. Op 6 september 2011 werd verzoeker uiteindelijk in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 11 juli 2012 werd al reeds een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het annulatieberoep tegen deze beslissing met het arrest nr. 114 772 van 29 november 2013.

1.2. Op 31 augustus 2018 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, met vasthouding met het oog op verwijdering. Er wordt hem ook een inreisverbod van tien jaar opgelegd, wegens ernstige bedreiging voor de openbare orde.

1.3. Verzoeker diende op 29 juni 2023 voor de tiende maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De stad Antwerpen leverde op 9 januari 2024 een F-kaart af.

1.5. Op 26 juli 2024 deelde de stad Antwerpen mee dat de afgifte van de F-kaart beruiste op een vergissing en dat deze werd ingetrokken. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden:

“Geachte klant

U kreeg op 9 januari 2024 een elektronische verblijfskaart Type F afgeleverd.

Uit nazicht van uw dossier bij de dienst Vreemdelingenzaken (FOD Binnenlandse Zaken) blijkt dat deze onterecht werd afgeleverd. Zij namen wel degelijk een beslissing om uw verblijfsaanvraag van 29 juni 2023 te weigeren. In bijlage vindt u deze beslissing van 22 december 2023.

De afgifte van de verblijfskaart moet als een manifest onwettige bestuurshandeling beschouwd worden. Deze kan volgens vaste rechtspraak van de Raad van State te allen tijde ingetrokken worden. Bij ontstentenis van uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtsmatigheidsgronden worden ingetrokken. Hetzij binnen de termijn voor het instellen van een annulatieberoep en , indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten.

Hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onrechtmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (cf RvS 19 januari 1993, nr 41.632; RvS 9 juni 1993, nr. 43256; RvS 28 juni 2001, nr. 97.215; RvS 11 september 2001, nr. 98.800; RvS 6 mei 2002, nr. 106.389; RvS 1 oktober 2002, nr. 110.799; RvS 19 november 2002, nr. 112.635; RvS 23 februari 2004, nr. 128.425; RvS 15 juni 2004, nr. 132.404; RvS 25 september 2006, nr. 162.676).

Wij brengen u bij deze op de hoogte van de intrekking van de elektronische verblijfskaart type F.

De verblijfskaart werd zonder wettelijke basis afgeleverd. Uit het feit dat de overheidsdiensten een materiële vergissing begingen, kunnen geen rechten worden geput.

Om een verblijfsdocument te krijgen, zal u dus een andere verblijfsaanvraag moeten indienen.

Meer informatie omtrent de verschillende verblijfsprocedures kan u raadplegen via www.vreemdelingenrecht.be Contacteer een van de instanties in de folder in bijlage om een advies te bekomen.

Gelieve de verkeerd afgeleverde elektronische verblijfskaart type F binnen te leveren bij het loket migratie.”

1.6. Op dezelfde datum werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden:

“De heer die verklaart te heten(1)

Naam: S.

Voornaam: M.

Geboortedatum: [...]03.1977

Geboorteplaats: [...], Nationaliteit: Kosovo

Aliassen:

M. M., geboren te Presevo op [...]03.1977, onderdaan van Joegoslavië;

M. M., geboren te Bresalc op [...]03.1977, onderdaan van Servië en Montenegro;

S. M., geboren te Bresalc op [...]03.1977, onderdaan van Joegoslavië;

S. M., geboren te Bresalc op [...]03.1977, onderdaan van Servië en Montenegro;

C. M., geboren op [...]03.1977, onderdaan van Joegoslavië; S. M., geboren op [...]03.1977, onderdaan van Joegoslavië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gelet betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2

vereiste documenten, alsook in toepassing van artikel 7, eerste lid, 11° en 12° van voormelde wet gelet betrokkene sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet en hij tot op heden het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

MOTIVATIE IN FEITE:

In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon op het moment van de aanvraag reeds meerderjarig was. Gezinshereniging met een meerderjarig Belgisch kind is niet voorzien in art. 40ter, betrokkene valt aldus buiten het toepassingsgebied van art. 40ter.

Bijkomend kan opnieuw worden aangehaald:

Overwegende dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen op 31.01.2018 voor een duur van 10 jaar, hetwelke aan betrokkene betekend werd op 01.02.2018. Betrokkene ging niet in beroep tegen dit inreisverbod, waardoor het heden definitief is.

Overwegende dat niet kan blijken dat betrokkene het inreisverbod heeft gerespecteerd, noch kan blijken dat hij de opheffing van het inreisverbod zou hebben bekomen. Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan voormeld inreisverbod en dient hij de Schengenzone te verlaten, minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren. Betrokkene is op 18.02.2018 gerepatrieerd naar Pristina, en werd verondersteld om voor een periode van 10 jaar niet meer naar ons land terug te keren. Echter doet informatie in het dossier vermoeden dat betrokkene reeds sinds 07.08.2018 opnieuw in België verblijft. Sinds 29.08.2018 tracht hij het verblijfsrecht te verkrijgen. Het inreisverbod dd. 31.01.2018, hetwelke hem werd betekend op 01.02.2018 is echter nog steeds van kracht. Nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 (Arrest Ouhrani HvJ C-225/16 dd. 16.07.2017, arrest nr. 247.370 van 3 april 2020 van de RvS).

Overwegende dat, volgens de algemene hiërarchie der rechtsnormen, een individuele beslissing van een ondergeschikte administratieve autoriteit niet de overhand kan krijgen op een maatregel die genomen werd door een superieure administratieve autoriteit, in casu een beslissing genomen door de bevoegde Minister met betrekking tot de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in het Rijk;

Overwegende dat het arrest K.A. van het HvJ (C-82/16, 8 mei 2018) uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen, op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, mits daarbij onderzocht is of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger;

Volgt in overeenstemming met artikel 26 van de wet van 15.12.1980, dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone gedurende 10 jaar inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

Overwegende dat in casu, de voornoemde persoon geen vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod heeft ingediend noch bekomen;

Overwegende dat het inreisverbod bijgevolg nog steeds van toepassing is, mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter op 3.07.2023, in casu de 10e aanvraag tot gezinshereniging van betrokkene in functie van referentiepersoon. Betrokkene dient gevolg te geven aan voormeld inreisverbod dd. 31.01.2018;

Overwegende dat hierbij wel degelijk art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 in overweging wordt genomen, net zoals hieromtrent reeds uitvoerig werd gemotiveerd in de beslissingen bijlage 13sexies dd. 07.01.2021, bijlage 13septies dd. 07.01.2021 en bijlage 13septies dd. 13.01.2021: van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene die hem belemmert te reizen, is hier geen sprake. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene vader is van twee Belgische kinderen, S. F. (RR: [...]) en S., O. (RR: [...]). Dit was reeds zo op het moment dat het inreisverbod werd genomen. Er werd dan ook bij het nemen van die beslissing, wel degelijk rekening gehouden met die gezinssituatie. In elk geval geeft het hebben van twee Belgische kinderen, betrokkene niet automatisch het recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kind niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Op het uittreksel uit betrokkenes strafregister na

hebben alle voorgelegde documenten naar aanleiding van onderhavige aanvraag betrekking op zijn tewerkstelling in het Rijk. Vooreerst blijkt dus opnieuw nergens dat betrokkene daadwerkelijk contact onderhoudt met de kinderen. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat de moeder van de kinderen, A. L. (RR: [...]) niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van de kinderen alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) verder – desgevallend tijdelijk – alleen te dragen. Zij heeft dit trouwens tot op heden zelf steeds gedaan. Er werd – alweer – geen enkel bewijs van enig contact en/of betrokkenheid van de vader bij de kinderen toegevoegd aan het dossier. Het staat betrokkene natuurlijk vrij om vanuit het land van herkomst financieel bij te dragen bij de opvoeding van de kinderen en indien gewenst en overeengekomen met mevrouw of bekomen via de rechtbank, ook affectieve banden trachten op te bouwen vanuit het buitenland. Uit het dossier blijkt verder dat mevr. A.[...] ononderbroken in België heeft gewoond. Zij heeft de Belgische nationaliteit verworven sedert 01.01.1985. Het is dus helemaal niet omdat betrokkene geen verblijfsrecht verwerft in België dat het gezin België zou moeten verlaten, in navolging van betrokkene. Betrokkene is met mevr. A.[...] uit de echt gescheiden sinds 08.02.2022. Referentiepersoon heeft sinds februari 2023 de leeftijd van 18 jaar bereikt, en blijkt een zelfstandige jonge vrouw te zijn die reeds op eigen benen staat (cfr. uittreksel Rijksregister op naam van S. F.). Het is redelijk te stellen dat mevrouw als Belgische voldoende netwerk heeft in België, voldoende gebruik kan maken van opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor de kinderen, opvang, enz. Ook wat betreft de kinderen zelf is het redelijk te stellen dat ze in België hun sociale contacten hebben, school, vrije tijdsbesteding waardoor ze voldoende verankerd zijn in België om hun leven verder te zetten in België. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkenes aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkenes aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat de kinderen verder zouden kunnen verblijven in België. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat het feit dat de betrokkene twee Belgische kinderen heeft op het grondgebied, niet kan worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut, voor zover hij daadwerkelijk een gezinsleven met hen zou onderhouden. Er blijkt trouwens ook niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven zou kunnen hebben of opbouwen, en uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Het gegeven dat de kinderen in België verblijven, impliceert in voorliggende zaak, waar betrokkene werd onderworpen aan een maatregel ter bescherming van de openbare orde, dan ook niet dat er een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de ingediende aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen. Het inreisverbod waar betrokkene het voorwerp van uitmaakt, is een verbods- en veiligheidsmaatregel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Het privé- gezins- of familieleven van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde. Deze beslissing is zodoende wel degelijk gerechtvaardigd. Het is aan betrokkene om te bedenken, voor zover er sprake zou zijn van banden tussen hem en zijn kinderen, hoe hij deze wenst te organiseren en zijn vaderschap op een verantwoordelijke manier vanuit het buitenland kan opnemen. Er kan uit het dossier op geen enkele manier enige afhankelijkheidsrelatie blijken die tot het afgeleid verblijfsrecht zou moeten leiden.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven.

Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

1.4.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“I. Eerste middel : Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel Machtsmisbruik

I.1

Op 9 januari 2024 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart ingevolge zijn aanvraag dd. 29 juni 2023.

Echter op 25 juli 2024 werd verzoekers F-kaart plots afgenomen.

Dat vaststaat dat door verweerder reeds op 9 januari 2024 een definitieve positieve beslissing werd genomen aangaande verzoekers aanvraag tot verblijf doch dat verweerder hierop zomaar zonder enige afdoende motivering terugkomt en verzoeker plots verzoekers verblijfskaart intrekt.

1.2

Dat in eerste instantie dient te worden opgemerkt dat regelmatige administratieve rechtshandelingen, die rechten toekennen, niet mogen worden ingetrokken.

Dat in casu de F-kaart verzoeker een verblijfsrecht toekende en derhalve niet mocht worden ingetrokken.

1.3

Dat dient opgemerkt te worden dat verweerder in elk geval slechts binnen een termijn van 30 dagen kan terugkomen op een eerder genomen beslissing .

Dat dient opgemerkt te worden dat door het verzoeker op 26 juli 2024 betekenen van een beslissing tot intrekking F-kaart wordt teruggekomen op de eerder genomen beslissing ten aanzien van verzoeker, met name de afgifte van een F-kaart.

Dat het betekenen op 26 juli 2024 aan verzoeker van een beslissing tot intrekking F-kaart dateert van buiten voormelde termijn van 30 dagen en is dus ruimschoots te laat.

Geenszins kon verweerder na meer dan anderhalf jaar na afgifte van een F-kaart plots overgaan tot het betekenen van beslissing tot intrekking F-kaart.

Verzoeker ging er vanuit dat zijn F-kaart niet zou ingetrokken worden (omdat er sprake zou zijn van een "vergissing") en integreerde zich in de Belgische samenleving, zijn zelfstandige beroepsactiviteiten verderzette (stuk 2),....

1.4

Dat er sprake is van schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat verweerder een manifeste beoordelingsfout beging.

1.5

Dat bovendien geen enkele wettelijke bepaling voorziet in het plots en ongemotiveerd afnemen van een 6 maanden voordien afgeleverde F-kaart.

Dat vaststaat dat de bestreden beslissing niet gesteund is op een wettelijke bepaling, die de intrekking voorziet, waardoor er sprake is van schending van de motiveringsplicht.

Dat verweerder zijn bevoegdheid te buiten gaat waardoor er zelfs sprake is van machtsmisbruik.

1.6

Dat geenszins wordt door verweerder op een afdoende manier verder aangetoond/gemotiveerd dat/waarom deze F-kaart als een onrechtmatige onwettige bestuurshandeling dient te worden beschouwd

1.7

Dat er derhalve sprake is van schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel."

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële

motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel moeten *in casu* worden onderzocht in het licht van de op de aanvraag van toepassing zijnde wetsbepaling, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 juni 2023 een verblijfsaanvraag heeft ingediend in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie als vader van een Belgisch meerderjarig kind.

De tweede bestreden beslissing – waarbij de aanvraag geweigerd wordt – motiveert dat in eerste instantie artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet voorziet in een recht op verblijf in functie van een kind dat meerderjarig is op het ogenblik van de aanvraag. Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoeker onder de gelding valt van een inreisverbod van tien jaar en dat hem om deze reden geen recht op verblijf kan worden verleend. De beslissing gaat vervolgens over tot een afhankelijkheidstoets in het licht van artikel 20 van het VWEU, overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie in het arrest “K.A.” (C-82/16, 8 mei 2018).

De eerste bestreden beslissing, waarbij de eerder afgegeven F-kaart wordt ingetrokken, motiveert dat deze kaart onterecht werd afgegeven en als een manifest onwettige bestuurshandeling beschouwd moet worden. De beslissing besluit dat de afgifte van de kaart met een zodanige onrechtmatigheid is behept dat zij voor onbestaande moet worden gehouden.

Verzoeker betoogt dat de F-kaart slechts mocht worden ingetrokken binnen een termijn van 30 dagen na de afgifte ervan.

2.1.3. Een onregelmatige administratieve rechtshandeling die rechten toekent kan op geldige wijze worden ingetrokken indien en voor zover een uitdrukkelijke wetsbepaling de intrekking toelaat. Bij ontstentenis van enige wetsbepaling kan slechts worden ingetrokken, enkel op rechtmatigheidsgronden, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep bij de Raad van State en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij ten allen tijde, als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden. De beslissing tot intrekking werd genomen buiten de termijn van dertig dagen en zonder dat er een beroep tot nietigverklaring tegen hangende was.

Er dient dan ook te worden nagegaan of de beslissing met een zodanige onregelmatigheid behapt is dat deze als onbestaande moest worden gehouden (Raad van State nr. 98.800 van 11 september 2001).

2.1.4. Uit het administratief dossier blijkt dat er op 13 juli 2023 ten aanzien van verzoeker een *hit* was met betrekking tot een seining ter weigering van toegang en verblijf. Het administratief dossier bevat ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld op 22 december 2023 ten aanzien van de verzoeker. Deze beslissing (de tweede bestreden beslissing in de huidige zaak) motiveert dat er een inreisverbod geldt van tien jaar ten aanzien van de verzoeker, reden waarom de verblijfsaanvraag moet worden geweigerd. Het dossier bevat eveneens een schrijven aan de burgemeester van Antwerpen met instructies om dit bevel aan de verzoeker ter kennis te brengen.

In het administratief dossier bevindt zich een e-mail van de Stad Antwerpen aan de Dienst Vreemdelingenzaken, d.d. 4 januari 2024. Deze luidt:

“Beste

Ik wil jullie graag op de hoogte brengen dat de klant vandaag zijn verblijfskaart heeft aangevraagd. Aangezien de termijn van de bijlage 19ter is verlopen had de klant zich vandaag gemeld aan het loket.

We hebben besloten de F-kaart dan aan te vragen aangezien we nog geen instructies van jullie hebben ontvangen. Ik heb de klant duidelijk gemaakt dat een weigering nog altijd zou kunnen volgen.

Bij deze zijn jullie ook op de hoogte.

Met vriendelijke groeten

(...)

Loket.Migratie.Opvolging

Loket Migratie”.

Uit deze e-mail, blijkt dat de stad Antwerpen, wegens het uitblijven van instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken, besloot tot de afgifte van de F-kaart. Deze beslissing steunt kennelijk op het oordeel dat de termijn van zes maanden is verlopen en derhalve de verblijfskaart diende te worden afgegeven.

2.1.5. Artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (verder: vreemdelingenbesluit) bepaalt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet voorziet niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden. Evenmin geeft het de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen.

Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit met de daarin voorziene verplichte afgifte van een verblijfskaart indien geen beslissing is genomen binnen de zes maanden na de aanvraag, vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet. Artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit niet kan worden toegepast omdat het in strijd is met artikel 42 van de vreemdelingenwet (cfr. RvS 20 december 2017, nr. 240.240; RvS 11 september 2023, nr. 257.271; RvS. 26 maart 2024, nr. 259.251).

Hieruit volgt dat de stad Antwerpen geen bevoegdheid had om over te gaan tot de afgifte van de F-kaart. Bijgevolg heeft de verwerende partij op terechte wijze geoordeeld dat de afgifte van de F-kaart behept was met een zodanige onregelmatigheid dat ze als onbestaande moet worden beschouwd.

De verwerende partij was dan ook gerechtigd om de F kaart in te trekken.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“II. Tweede middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing tot intrekking en een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer individuele beslissingen te nemen die in het nadeel van verzoeker zijn.”

2.2.2. Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is niet gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. Verzoekers kunnen er bijgevolg geen recht aan ontlelen om te worden gehoord in de procedure die heeft geleid tot de bestreden beslissingen. Dat

recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45).

De afgifte van de F-kaart aan een familielid van een Belg op grond van artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit, zonder dat werd vastgesteld dat aan de grondvoorwaarden van het verblijfsrecht werd voldaan en louter omdat de termijn van zes maanden is verstreken, houdt geen toepassing in van het EU-recht. Aangezien er geen verblijfsrecht in hoofde van de verzoeker werd vastgesteld, werd er hem evenmin een bestaand verblijfsrecht afgenomen. De intrekking van de F-kaart houdt bijgevolg evenmin geen toepassing in van het Unierecht. Artikel 41 van het Handvest is dan ook niet van toepassing op de eerste bestreden beslissing.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing, merkt de Raad op dat deze beslissing een antwoord vormt op de door de verzoeker ingediende aanvraag van een verblijfskaart. Deze beslissing heeft dan ook betrekking op een wederkerig recht, waarbij de verzoeker de overheid verzoekt om de toekenning van een recht, en hij in het kader van haar aanvraag werd uitgenodigd om alle nuttig bewijzen te overleggen, zodat hij wel degelijk de kans heeft gekregen om haar standpunt aan de overheid over te maken. Verzoeker maakt aldus geen schending van het recht op gehoord te worden overeenkomstig artikel 41 van het Handvest aannemelijk.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"III. Derde middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

III.1

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

*" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".*

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

III.2

Dat, wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een privé- en familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat, wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Dat in casu dient te worden aangenomen dat verzoeker een privé-en gezinsleven in België heeft, die dient beschermd te worden.

Verzoeker verblijft sedert 2006 in België en heeft in België twee Belgische kinderen. Hij is sedert 9 mei 2022 zelfstandig kraanmachinist bij Grondwerken & Kraanmachinist Krruta (ondernemingsnummer [...]) (stuk 2).

III.3

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het

belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Mzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder geen enkel grondige afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezins- en privé-leven van verzoeker, zijn broodwinning en de band met zijn kinderen.

Verweerder heeft geen afdoende toetsing aan het art. 8 EVRM doorgevoerd.

III.4

In casu heeft geen concrete en dus correcte billijke belangenafweging tussen de belangen van de samenleving en verzoekers individuele belangen plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verweerder hield geen rekening met verzoekers verblijf sedert 2006 in België, met het belang van zijn in België wonende kinderen en met zijn zelfstandige beroepsactiviteiten.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Het bevel houdt dus geen enkele grondige proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in.

III.5

Door de bestreden beslissing werd niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nastreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan op een afdoende manier rekening werd gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

2.3.2. In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

De Raad merkt op dat beide beslissingen nauw samenhangen, reden waarom de verzoekende partij het kennelijk nuttig heeft geacht ze beide samen aan te vechten in één en hetzelfde beroep.

Nadat werd vastgesteld dat een weigeringsbeslissing werd genomen en de verzoeker ten onrechte een F-kaart afgeleverd kreeg, werd instructie aan de stad Antwerpen gegeven de F-kaart weer af te nemen en de weigeringsbeslissing van 24 juli 2025 correct te betekenen.

Deze weigering van verzoekers aanvraag, geformaliseerd in een bevel om het grondgebied te verlaten, bevat wel degelijk een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, en wel als volgt:

“Overwegende dat hierbij wel degelijk art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 in overweging wordt genomen, net zoals hieromtrent reeds uitvoerig werd gemotiveerd in de beslissingen bijlage 13sexies dd. 07.01.2021, bijlage 13septies dd. 07.01.2021 en bijlage 13septies dd. 13.01.2021: van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene die hem belemmert te reizen, is hier geen sprake. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene vader is van twee Belgische kinderen, S. F. (RR: [...]) en S., O. (RR: [...]). Dit was reeds zo op het moment dat het inreisverbod werd genomen. Er werd dan ook bij het nemen van die beslissing, wel degelijk rekening gehouden met die gezinssituatie. In elk geval geeft het hebben van twee Belgische kinderen, betrokkene niet automatisch het recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kind niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Op het uittreksel uit betrokkenes strafregister na hebben alle voorgelegde documenten naar aanleiding van onderhavige aanvraag betrekking op zijn tewerkstelling in het Rijk. Vooreerst blijkt dus opnieuw nergens dat betrokkene daadwerkelijk contact onderhoudt met de kinderen. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat de moeder van de kinderen, A.[...] L. (RR: [...]) niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van de kinderen alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) verder – desgevallend tijdelijk – alleen te dragen. Zij heeft dit trouwens tot op heden zelf steeds gedaan. Er werd – alweer – geen enkel bewijs van enig contact en/of betrokkenheid van de vader bij de kinderen toegevoegd aan het dossier. Het staat betrokkene natuurlijk vrij om vanuit het land van herkomst financieel bij te dragen bij de opvoeding van de kinderen en indien gewenst en overeengekomen met mevrouw of bekomen via de rechtbank, ook affectieve banden trachten op te bouwen vanuit het buitenland. Uit het dossier blijkt verder dat mevr. A.[...] ononderbroken in België heeft gewoond. Zij heeft de Belgische nationaliteit verworven sedert 01.01.1985. Het is dus helemaal niet omdat betrokkene geen verblijfsrecht verwerft in België dat het gezin België zou moeten verlaten, in navolging van betrokkene. Betrokkene is met mevr. A.[...] uit de echt gescheiden sinds 08.02.2022. Referentiepersoon heeft sinds februari 2023 de leeftijd van 18 jaar bereikt, en blijkt een zelfstandige jonge vrouw te zijn die reeds op eigen benen staat (cfr. uittreksel Rijksregister op naam van S. F.). Het is redelijk te stellen dat mevrouw als Belgische voldoende netwerk heeft in België, voldoende gebruik kan maken van opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor de kinderen, opvang, enz. Ook wat betreft de kinderen zelf is het redelijk te stellen dat ze in België hun sociale contacten hebben, school, vrije tijdsbesteding waardoor ze voldoende verankerd zijn in België om hun leven verder te zetten in België. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkenes aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkenes aanwezigheid

in België onontbeerlijk is opdat de kinderen verder zouden kunnen verblijven in België. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat het feit dat de betrokkene twee Belgische kinderen heeft op het grondgebied, niet kan worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut, voor zover hij daadwerkelijk een gezinsleven met hen zou onderhouden. Er blijkt trouwens ook niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven zou kunnen hebben of opbouwen, en uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Het gegeven dat de kinderen in België verblijven, impliceert in voorliggende zaak, waar betrokkene werd onderworpen aan een maatregel ter bescherming van de openbare orde, dan ook niet dat er een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de ingediende aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen.

Het inreisverbod waar betrokkene het voorwerp van uitmaakt, is een verbods- en veiligheidsmaatregel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Het privé- gezins- of familieleven van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde. Deze beslissing is zodoende wel degelijk gerechtvaardigd. Het is aan betrokkene om te bedenken, voor zover er sprake zou zijn van banden tussen hem en zijn kinderen, hoe hij deze wenst te organiseren en zijn vaderschap op een verantwoordelijke manier vanuit het buitenland kan opnemen. Er kan uit het dossier op geen enkele manier enige afhankelijkheidsrelatie blijken die tot het afgeleid verblijfsrecht zou moeten leiden.”

Er werd wel degelijk een afweging gemaakt van het gezinsleven.

Verzoeker voert aan dat hij verblijft sedert 2006 in België en heeft in België twee Belgische kinderen en sedert 9 mei 2022 werkt als zelfstandig kraanmachinist. Hiermee weerlegt verzoeker geenszins de bovenstaande beoordeling, waarin wel degelijk rekening wordt gehouden met zijn relatie tot zijn kinderen en zijn tewerkstelling.

De Raad wijst er verder op dat de aangevoerde inmenging in het gezinsleven in werkelijkheid het gevolg is van de beslissing tot beëindiging van verblijf en van het inreisverbod van tien jaar dat hem werd opgelegd omwille van een gevaar voor de openbare orde.

In het arrest 114 772 werd als volgt geoordeeld:

“Betrokkene was in het bezit van een E-kaart aan hem afgeleverd. Betrokkene was in het bezit van een F-kaart aan hem afgeleverd te Antwerpen op datum van 06/09/2011. Deze kaart werd gesupprimeerd op datum van 06/03/2014. Betrokkene werd afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht op datum van 12/07/2012. Op 11/07/2012 een bijlage 21 met BGV werd genomen. Deze beslissing werd op 24/07/2013 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft een beroep tegen die beslissing ingediend. Op 29/11/2013 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Betrokkene weigert zijn vragenlijst hoorplicht aan hem overhandigd op datum van 04/08/2017 in te vullen. Tevens weigert betrokkene enige vorm van medewerking te verlenen aan onze diensten tijdens zijn interview. Uit het administratief dossier van betrokkene kunnen wij afleiden dat hij gehuwd is met een Belgische onderdaan. Betrokkene diende meermaals een aanvraag tot gezinshereniging in ouder samen met zijn Belgische partner en Belgische kinderen maar deze werd telkens geweigerd. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Bovendien het feit dat de partner en kinderen van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst.t. Het louter feit dat mevrouw en de kinderen niet kunnen gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maak niet dat ze betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar Kosovo. Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de ragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6

december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54). Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

De tweede bestreden beslissing is gesteund op de vaststelling dat er een inreisverbod van tien jaar geldt en kan dan ook terecht verwijzen naar deze beoordeling.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT